

om skatter igen

När detta går i tryck, är den stora skattedebatten tillfälligt avslutad. De socialdemokratiska riksdagsledamöterna har röstat enligt order. Regeringen anser sig ha vunnit sin seger, och svenska folket får högre skatter. Allt är i den skönaste ordning. Visserligen har fördelningen av skattebördan blivit något förändrad. Men detta är säkert tillfälligt. Erfarenheten visar att skatterna snart stiger för alla, kanske inte före ett val, men alltid efter.

Svenska regeringens självtagna rätt att folket beskatta utnyttjas till fullo. Skattepropositionen förbereds i hemlighet. Folket, som skall betala, får ingenting veta förrän det stora avslöjandet kommer. Det förväntas då vara förnöjt. Om någon kritiserar regeringen får han från auktoritativt håll höra att han är odemokratisk! Men nog är vissa saker förvånande. Straffskatten på arbete, även kallad marginalskatten, hör till det svåraste att förstå. Varför blir regeringen så upprörd om folk använder en del av sin fritid till arbete? Ett ganska stort antal människor tycker faktiskt om att arbeta, och också att få betalt. Men hr Sträng vill inte ha det så, och det är han som bestämmer. Hur många som sedan falskdeklarerar är en annan sak. Det vore i varje fall hyckleri att inte erkänna, att denna beklagliga vana brett ut sig under socialdemokratiska finansministrars husbondvälde.

Ett nytt påfund, som kommer nästa år om LO:s och därmed regeringens hårda regemente fortfar, tycks vara att företag, som sköts särskilt bra och med framgång, också skall straffbeskattas. Kan den idén

dyka upp någon annan stans än i Sverige? I utlandet kommer man med intresse att konstatera, att nu är den svenska ekonomiska politiken ännu galnare än vanligt.

En tredje sak som är obegriplig för den vanliga människan, är frågan om sparandet. Verklig sparare är man hos oss numera bara generat, i smyg. Spar man för mycket vet man att man får bära följderna, som är skärpt skatt. Man har fortfarande rättighet att spara, eftersom pengarna alltid kan dras in till det allmänna, men man blir inte uppmuntrad.

Det där med uppmuntran är inte oväsentligt i ett samhälle. Men på den punkten är våra socialdemokratiska herrars attityd alldeles särskilt psykologiskt oförklarlig. Varför får vi aldrig höra ett vänligt ord från dem? Genomsnittssvensken betalar – visserligen knotande – sina av hr Sträng inflationsuppblåsta skatter. På det som blir över lever han. Men tror någon att han får beröm? Tvärtom. Han får höra att han inte är jämlik, fastän det inte finns den ringaste möjlighet för honom att vara jämlik ens med en SSU-ordförande i en Mercedes. Är han tjänsteman, får han av hr Arne Geijer höra att han skall få mindre betalt. Det är tacken.

Överheten tror numera av allt man kan se, att den är till för sin egen skull, och de yngre makthavarna tror dessutom att arrogans är detsamma som kunnighet. Det är tröttsamt. Vi behöver en ny överhet till omväxling, en som vet vad ödmjukhet vill säga.

I regeringskretsar läser man förmodligen inte Kellgren – alltså 1700-talsskalden, inte LO-mannen. Annars har finansministern och även andra något att hämta hos honom, t ex från Dumboms Lefverne. Hr Sträng behöver inte ta illa upp. Titeln har inte aktualiserats på grund av honom. Men så här skriver Kellgren:

*I politiken var hans tro,
Vad ingen bonde plär förgäta,
Att om man mjölka vill sin ko
Bör man ock ge den till att äta.*

Att denna strof rent sakligt tilltalar hr Sträng, betvivlas inte. Men borde den inte väcka slumrande tankar också hos trosvissa yngre herrar i finansdepartementet?

Thede Palm